

Societatile de investitii

Societățile de investiții au luat o amploare deosebită prin faptul că satisfac cererile micului investitor de a asigura un venit optim capitalului sau economiilor sale disponibile .

Micul investitor a fost din totdeauna victima variațiilor cursurilor bursiere , fiind neavizat și incompetent în a aprecia prognoza dezvoltării economice și a pieței . Societățile de investiții dispunând de personal specializat , analiști și economiști cu experiență , sunt în măsură să desfășoare a selecție eficientă a hârtiilor de valoare și să asigure astfel venituri optime . Asemenea societăți există în toate țările dezvoltate .

O expresie tipică a existenței lor o găsim sub forma Societății de Investiții cu Capital Variabil (SICAV) , care funcționează în Franța . Aceste societăți sunt considerate ca deschise întrucât posibilitatea de participare este liberă pentru toți prin achiziția de acțiuni la ghișeele societății la preț de emisie . Pe de altă parte , deținătorii de acțiuni pot renunța la ele prin returnarea la ghișeele societății la prețul de răscumpărare . Așa se face că , de la zi la zi , numărul acțiunilor se modifică , și implicit , capitalul este diferit , deci este variabil , de unde și denumirea specifică a acestei societăți .

Acțiunile SICAV nu sunt cotate la bursă . Cursul acestora se determină zilnic având în vedere activul net (respectiv suma hârtiilor de valoare deținute ponderate cu cursul fiecăreia) și numărul de acțiuni SICAV existente . Cursul unei acțiuni SICAV se determină după formula :

$$Curs_actiune_SICAV = \frac{[(nrA \times cA) + (nrB \times cB) + \dots + (nrZ \times cZ)]}{nr_actiuni_SICAV}$$

în care	nrA	
	nrB	- numărul
hârtiilor de valoare		
	...	
deținute de tipul A , B , ... , Z		
	nrZ	
și	cA	
	cB	-
cursul hârtiilor de valoare deținute		
	...	
de tipul A , B , ... , Z		
	cZ	

Cursul acțiunilor SICAV reprezintă și prețul de răscumpărare plătit acționarilor care se retrag din SICAV în ziua respectivă .

Prețul de emisie al acțiunilor SICAV se stabilește prin adăugarea la cursul SICAV a unui supliment de 4,75 % reprezentând cheltuielile de emisie și partea ce se constituie ca fond indivizibil . Deci :

$$Pr et _{actiune} _{SICAV} = curs _{SICAV} + curs _{SICAV} \times \frac{4,75}{100}$$

Societățile de investiție cu capital variabil , numeroase în fiecare țară , pot să se specializeze în câteva tipuri de plasament . Astfel , unele SICAV urmând rezultate imediate , se vor orienta spre achiziția de hârtii de valoare de un randament ridicat pentru a asigura obținerea unor venituri

cât mai ridicate din dobânzi sau dividende care se distribuie în totalitatea membrilor la sfârșitul exercițiului (trimestru , semestru , etc.) .

Alte societăți se orientează spre achiziția de acțiuni ale întreprinderilor noi , în dezvoltare , urmând un câștig de capital . Prin creșterea în câțiva ani a valorii la bursă a acestor acțiuni , vor crește și dimensiunile cursului acțiunii SICAV și astfel prețul de răscumpărare a acestuia , convenit deținătorului se va majora .

În sfârșit , alte SICAV se orientează către hârtii de valoare emise în valută sau mai recent în ECU , urmând astfel stabilitatea investițiilor efectuate și obținerea de câștiguri din diferențele eventuale ce decurg din evoluția discrepantă a cursurilor valutare între țara respectivă și alte țări sau media țărilor europene exprimate în ECU .

Așa cum s-a subliniat , activitatea SICAV se bazează pe menținerea plasamentelor pe timp îndelungat , pentru că numai deținerea acțiunilor sau obligațiunilor timp de un exercițiu (trimestru , semestru sau an) permite încasarea venitului respectiv (dobânzi sau dividende) . Bineînțeles că SICAV-urile sunt libere să-și modifice plasamentele , să vândă unele , să cumpere altele , în aplicarea politicii proprii de optimizare a plasamentelor .

În conformația generală a plasamentelor , SICAV-ul trebuie să respecte anumite proporții minime stabilite prin lege în scopul asigurării lichidității , protejării sau pentru a evita deturnarea scopului funcțional .

Astfel , capitalul mobilizat de SICAV trebuie plasat în proporție de cel puțin 30 % în obligații ale statului , respectiv , bonuri de tezaur pentru ca astfel SICAV-ul să-și asigure lichiditatea . Eventualele solicitări ale membrilor privind răscumpărarea vor fi astfel ușor satisfăcute și fără efecte negative pentru societate , întrucât obligațiile de stat , bonurile de tezaur au cursuri deosebit de stabile , astfel că de regulă nu apar pierderi

mari din diferențe de curs pentru societate . De asemenea , bonurile de tezaur sunt imediat vandabile , deci au lichiditate imediată .

Remarcăm cu această ocazie că se statuează prin lege obligativitatea acestui plasament și prin aceasta se crează debușee garantate pentru obligațiile sau bonurile de tezaur ce reprezintă datoria publică , canalizându-se astfel în acest sens , o bună parte din plasamentele de capital din economie .

Pentru restul plasamentelor , legea urmărește o dispersare a participanților în scopul de a evita pierderile importante pentru investitorii angajați în SICAV (atunci când vreo întreprindere a cărei acțiuni sunt deținute de către SICAV ar da faliment sau ar avea timp îndelungat rezultate nefavorabile) . Astfel , se prevede ca SICAV să nu angajeze mai mult de 10 % din titlurile emise de o singură întreprindere.

Aceste prevederi au și o altă utilitate . Ele acționează pentru păstrarea propriei funcționalități a SICAV și împiedică transformarea ei într-o societate holding de control asupra pachetului de acțiuni majoritar și prin acesta de influențare a conducerii activității întreprinderii respective .

Un asemenea procedeu ar însemna de fapt folosirea de către un grup din conducerea SICAV a capitalului comun aparținând numeroșilor membri ai societății , în scopuri personale , fapt care nu intră în atribuțiile SICAV și care , prin rezultate , nu se pot răsfrânge asupra tuturor membrilor .

Se poate spune , în concluzie , că aceste reglementări de amănunt dau mecanismului SICAV o funcționalitate concentrată asupra atribuțiilor statutare și contribuie în atragerea în continuare a micilor sau marilor deținători de capital disponibil , pe calea unei asemenea valorificări .

Fondurile comune de plasament sunt instituții care acționează , de asemenea în domeniul deținerii de hârtii de valoare și obținerii de venituri

din acestea . În fondurile comune de plasament se reunesc deopotrivă , trăsăturile fondului comun de creanțe și ale SICAV .

Astfel , fondurile comune de plasament preiau de la fondurile comune de creanțe următoarele caracteristici :

- fondurile reprezintă o formă de coproprietate asupra deținerii unei valori mobiliare ;
- efectiv fondurile sunt încredințate unui depozitar (societate financiară) sub supravegherea unui girant , care trebuie să fie și el interesat în rezultatele fondului deținând parte din acesta);
- în scopul asigurării obiectului plasamentului ce implică mobilizarea capitalului pe un timp dat , retragerea , respectiv răscumpărarea părților , este interzisă un număr de ani (de la 3 la 10 ani) .

De la SICAV fondul comun de plasament preia prescripțiile privind regulile de plasament care trebuie să acționeze și aici pentru protejarea asociaților .

De precizat că , suplimentar , se acceptă angajarea acestui fond și în hârtii de valoare necotate la bancă , deci aferente unor societăți de importanță mai redusă , sau recent înființate , în dezvoltare .

Asemenea dețineri mai pot fi reduse (20%) în formă “clasică” a fondului comun sau mai ample (40%) în formă de “risc” , declarată ca atare .

În sfârșit , cluburile de investiții au drept scop inițierea în tehnica bursieră și atragerea de economii , cu regularitate , în vederea fructificării , pe baza achiziției de valori mobiliare .

Pornind de la aportul inițial relativ modest , membrii cluburilor se obligă a cotiza lunar în vederea dezvoltării activității de acest gen a micului colectiv format ca atare (maxim 20 de membri) .

Un element comun tuturor acestor forme de atragere la fructificarea capitalului , prin achiziția de valori mobiliare , este transparența finală . Veniturile obținute de aceste forme de plasament nu sunt supuse impozitării la sursă . Persoanele beneficiare le include însă în veniturile lor , dar aici , în cadrul sistemului de impozitare , aceste segmente de venit sunt de regulă favorizate .